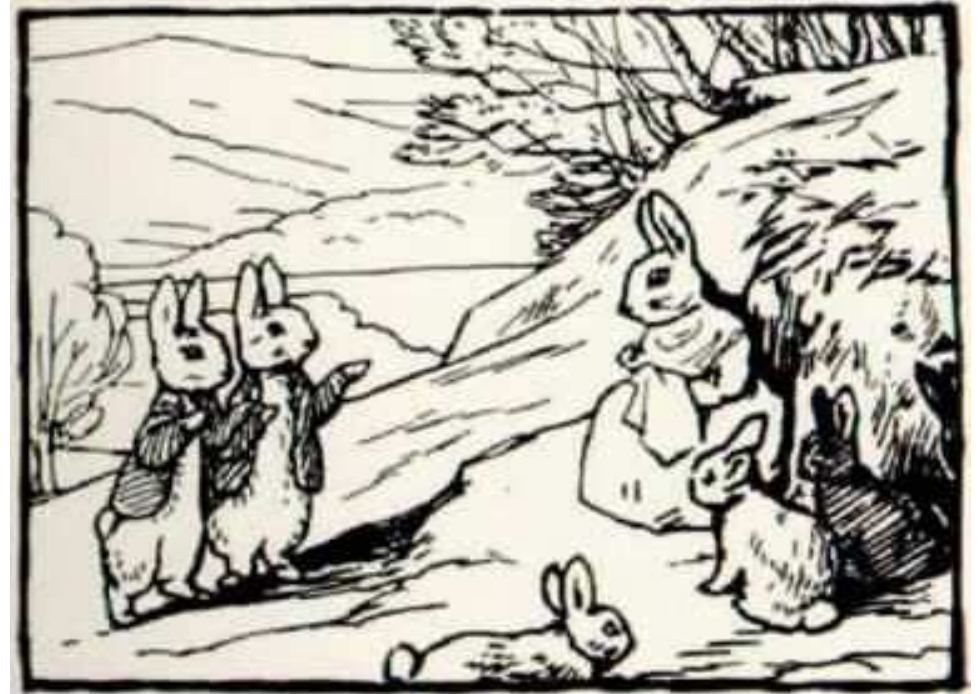

פטר הסתיר את הבצלצלים שלו
והלך עם אבא בנימין המסכן שרעד
כולו מהתרגשות. הם עברו בשדות
בעקבות טומי ברוק. נראה היה שהוא
הניח את השק על הארץ מדי כמה
מטרים.
"הוא כנראה עייף כבר, אנו מאוד
קרובים אליו. איזה פרצוף גועלי!"
אמר פטר.

השמש יקדה עדיין באחו. פטר ראה
את אחותו זנב הצמר יושבת בפתח
ביתה כשחמישה ארנבונים קטנים
משחקים לידה, אחד שחור והיתר
חומים.

היא סיפרה שראתה את טומי ברוק
נח פעמיים, וצחק כשהוא מצביע על
השק המלא שלו.

**"בוא מהר, פטר, הוא יתחיל לבשל
אותם. בוא מיד!" קרא בנימין קפוץ.
הם טפסו לגבעה עוד ועוד.
כשהגיעו לפסגת הגבעה, שם, קרוב
לחורשה, התחילו להתקדם בזהירות.
העצים צמחו בין הסלעים ושם, תחת
הצוק מר טוד בנה את ביתו. הבית
עמד על מדרון תלול, כשסלעים
ושיחים מסתירים אותו.
הארנבים התקדמו בשקט, מקשיבים
ומציצים.**

**הבית נראה מלוכלך כמו דיר חזירים.
הייתה לו דלת חזקה, סגורה ונעולה.
אמנם השמש השוקעת צבעה את
החלונות באדום, אך במטבח לא
בערה אש. הארנבים יכלו לראות
דרך החלון זרדים מוכנים בתנור.
בנימין נאנח בהקלה.**

**ובכל זאת ההכנות שראה זעזעו
אותו. על השולחן ראה תבנית גדולה
וריקה צבועה בכחול, סכין גדול
ומקצץ.**

**פטר ובנימין הצמידו את אפיהם
לשמשה והביטו פנימה. בקצה שני
אפשר היה לראות מפת שולחן,
צלחת, כוס, מלחיה, כלי חרדל, סכין
ומזלג, בקיצור הכל מוכן לארוחה.**

לא נראתה נפש בסביבה ולא
ארנבונים. המטבח היה ריק ושקט.
הם עברו מעל הסלעים לצד השני של
הבית. הכל היה לח ומסריח, שיחים
וקוצים סביב.
הארנבים רעדו בהתרגשות.
"הו, ילדי המסכנים! איזה מקום
איום! כבר לא אראה אותם יותר!"
נאנח בנימין.

הם התגנבו לחלון חדר המיטות. גם החלון הזה היה סגור ונעול, כמו זה של המטבח. אך ניתן היה לראות שהוא נפתח לאחרונה. לא היו עליו קורי עכביש ועל אדן החלון היו סימנים טריים של רגלים. החדר היה כל כך חשוך שתחילה לא יכלו לראות דבר. אך פתאום שמעו רעשים, נשימה קצובה ומדי פעם נחירה. כשעיניהם התרגלו לחושך יכלו לראות מישהו במיטה של מר טוד, מכורבל תחת השמיכה. "הוא הלך לישון בנעליים" לחש פטר.

בנימין משך את פטר אחורנית.
ממיטתו של מר טוד נמשכו נחירות
של טומי ברוק. לא נראה כלום
מהמשפחה הצעירה.
השמש שקעה ונשמעה קריאת אוח.
מסביב מונחים היו כל מני דברים לא
נעימים, שעדיף היה לקבור אותם.
עצמות ארנבים, רגלי עופות וזוועות
אחרות. היה זה מקום מפחיד וחשוך
מאוד.
הם חזרו לדלת הראשית וניסו דרכים
שונות כדי לפתוח את המנעול. ניסו
גם להזיז את החלון בעזרת מסמר
חלוד, אך לשווא. היה קשה לעשות
דבר מה, במיוחד בחושך.

הם התיישבו ליד החלון והתייעצו
בלחש.
כעבור כחצי שעה הופיע הירח מעל
עצי היער. הוא היה מלא, זרח באור
בהיר וקר על הסלעים ועל חלון
המטבח. אך ארנבוניים הקטנים לא
נראו.
האור נפל פתאום על דלתית קטנה
בקיר ליד התנור של המטבח.

**דלתית ברזל קטנה שדרכה נהגו
פעם להכניס זרדים לתנור. ובאותו
הרגע הרגישו בנימין ופטר, שכל
פעם שהם מנענעים את החלון, גם
הדלתית הזו זזה.
הצעירים היו חיים וסגורים בתוך
התנור!**

**אחרי התייעצות החליט פטר לחפור
מנהרה. הם התחילו לחפור יותר
נמוך במדרון. הם קיוו שיוכלו לחפור
בין שני הסלעים הגדולים שעליהם
עמד הבית. רק שרצפת המטבח
הייתה כל כך מטונפת שלא ידעו
האם היא עשויה אדמה או אבן.**

**בנימין התרגש כל כך, שכמעט והעיר
את טומי ברוק, אך הנחירות שלו
עדיין נשמעו מחדר המיטות.
ובכל זאת הם לא יכלו לעשות הרבה.
את החלון לא יכלו לפתוח,
והארנבוניים היו עדיין קטנים מדי כדי
לזחול החוצה.**

הוא קרא שכבר בוקר, שהציפורים
התחילו לקרקר בחורשה.
בנימין קפוץ יצא מהמנהרה החשוכה,
ניער חול
מאוזניו וניקה את פרצופו מאדמה.
השמש חיממה את פסגת הגבעה,
ערפלים יצרו ים לבן בעמק וצמרות
העצים נצבעו בזהב.

הם חפרו וחפרו שעות. המנהרה לא
יכלה ללכת ישר בגלל הסלעים אך
בסוף הלילה הם היו כבר תחת
הרצפה של המטבח. בנימין שכב על
גבו וחפר כלפי מעלה. הציפורניים
של פטר נשחקו כבר לגמרי, הוא היה
בחוץ ורק הזיז את האדמה החפורה
הצידה.

מהשדות נשמעה קריאה נרגזת של
עורב ונביחה של שועל.
שני הארנבים נבהלו. הם עשו את
הדבר הטיפשי ביותר שניתן היה
לעשות. הם פשוט קפצו לתוך
המנהרה שלהם והסתתרו בקצה
שלו, ממש תחת רצפת מטבחו של
מר טוד.

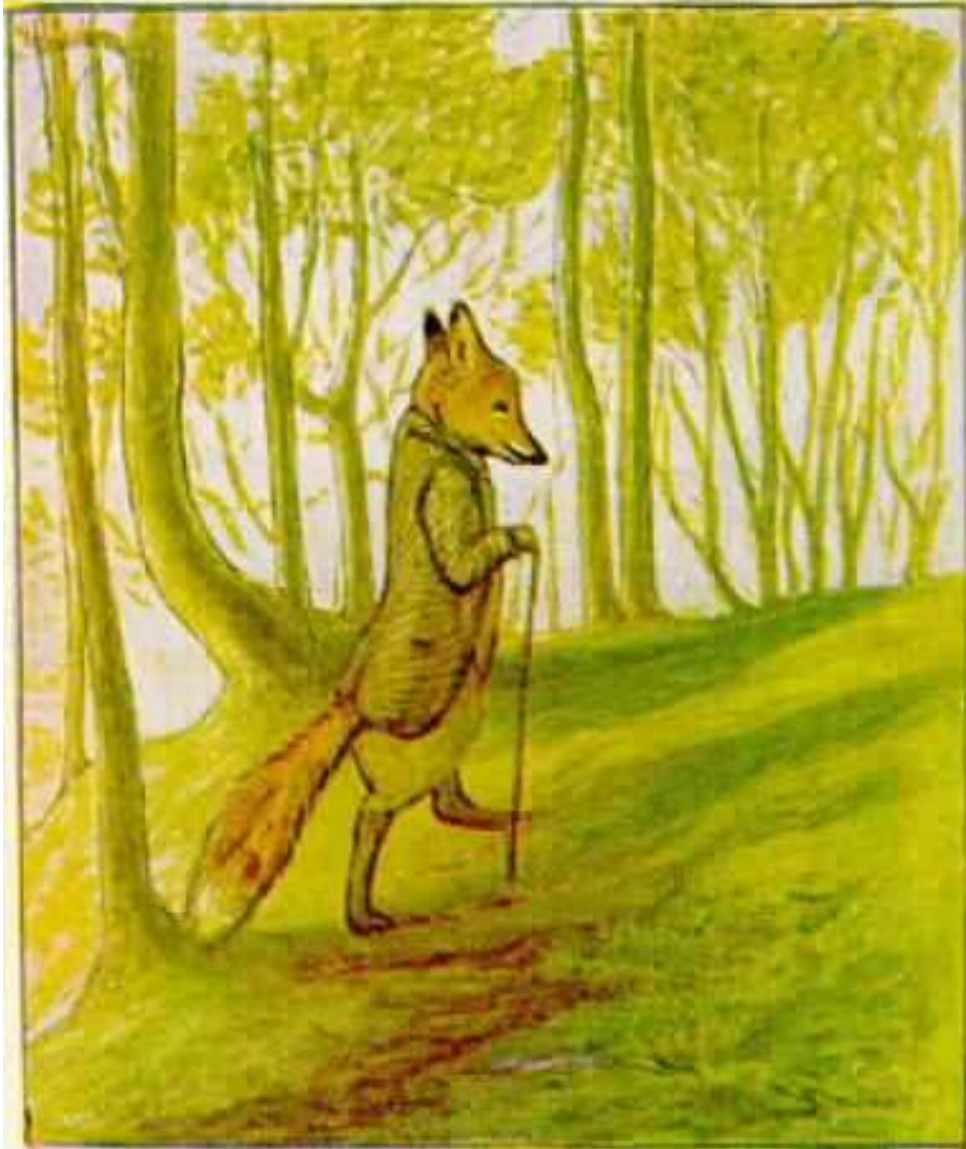

**מר טוד בא לאורך המדרון במצב רוח
ירוד ביותר. קודם כל כי שבר צלחת.
זו הייתה אשמתו, אך זו הייתה
צלחת חרסינה, האחרונה שנשארה
ממערכת כלי האוכל של סבתו, ויקסן
טוד הזקנה. וגם היתושים הטרידו
אותו מאוד. והוא לא הצליח לתפוס
חוגלה בקן שלה, ומצא בקן רק חמש
ביצים, שתים מהן מקולקלות. בסך
הכל היה לו לילה גרוע.**

וכרגיל, כשבמצב רוח רע הוא החליט לעבור דירה. תחילה ניסה את ביתו תחת כורת הערבה, אך שם היה לח מדי, וחוץ מזה הלותרות השאירו שרידי דגים מתים בסביבה, ומר טוד לא אהב שיריים של אחרים. רק של עצמו.

הוא עלה לגבעה ומצב רוחו לא השתפר כשראה עקבות של גירית. אף אחד לא חופר באזוב בצורה כה רשלנית כמו טומי ברוק.

**הוא כעס מאוד. היכה במקלו
באדמה. הוא ניחש לאן הלך טומי
ברוק. הוא גם רגז על עורב שעקב
אחריו כל הזמן. העורב עף מעץ לעץ
והזהיר את כל הארנבות שלאזור
מתקרב חתול או שועל.
פעם, כשהעורב היה בדיוק מעל
ראשו, מר טוד נבח עליו.**

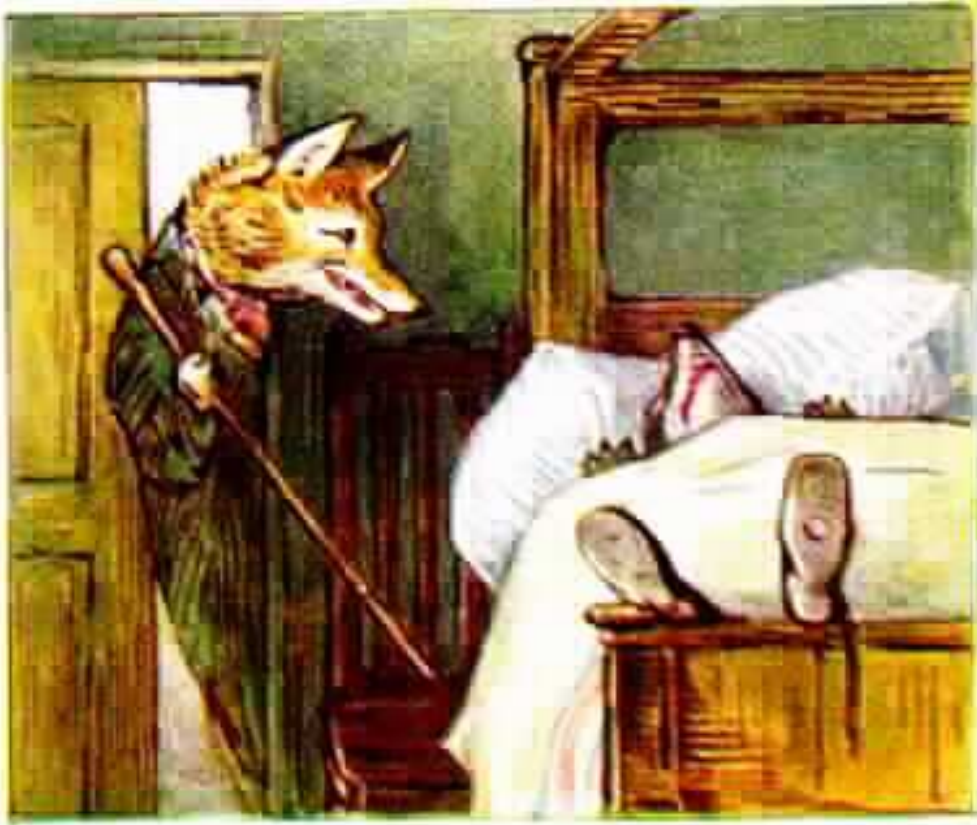
הוא התקרב בזהירות לבית עם
מפתח חלוד גדול. הוא ריחריח
והשפם שלו הזדקף. הבית היה נעול
אבל למר טוד היה ספק גדול האם
הוא ימצא אותו ריק. הוא סיבב את
המפתח במנעול. הארנבים למטה
יכלו לשמוע זאת היטב.
מר טוד פתח את הדלת בזהירות
ונכנס.

המראה שמצא במטבח הזעים אותו עוד יותר. היה שם הכסא שלו ליד השולחן, כלי האוכל שלו, המלחיה וכלי החרדל והמפה שאותה הוא קיפל כל כך בקפידה במזווה - הכל מוכן לארוחת ערב או בוקר - ללא ספק של טומי ברוק המסריח. היה גם ריח של אדמה טרייה ושל גירית מלוכלכת. למזל גדול ריח זה כיסה על ריחות של הארנבות.

**במשך עשרים דקות מר טוד נד הלוך
וחזור, נכנס ויצא מהבית לסירוגין.
בהדרגה נכנס יותר פנימה לחדר
המיטות. כשהיה בחוץ שרט את
קירות הבית מרוב כעס, אך כשהיה
בפנים, נרתע ממראה שיניו של טומי
ברוק.**

**אבל מה שעניין אותו במיוחד היה
הרעש - מן רעש קצוב של נשימה
ונחירה עמוקה, שבא מחדר המיטות.
הוא הציץ דרך חריץ הדלת, הסתובב
ויצא מהבית בחיפזון. כל פרוותו
הזדקפה והשפם רעד מרוב חימה.**

**טומי ברוק שכב על גבו עם פה פעור
וגיחוך על פניו. הוא נחר בקצב
ובשלווה, אך עין אחת לא הייתה
לגמרי עצומה.
מר טוד נכנס ויצא מחדר המיטות.
פעמיים לקח איתו את מקל ההליכה
שלו ופעם את מוט הגחלים, אך
במחשבה שניה לקח אותם בחזרה.**

**מר טוד פנה לחלון ופתח אותו.
החלון חרק והוא הסתובב בבהלה.
טומי ברוק פתח עין אחת - ועצם
אותה מהר. הנחירות נמשכו.**

**כשהוא חזר שוב, טומי ברוק שכב על
צדו ונראה ישן עוד יותר חזק. הוא
היה עצלן ללא תקנה, הוא כלל לא
פחד ממר טוד, פשוט היה לו נוח
לשכב כך והיה עצל מדי כדי לזוז.
מר טוד חזר שוב, הפעם עם חבל
כביסה. הוא עמד רגע, הביט על טומי
ברוק והקשיב לנחירות שלו. הן היו
קולניות מאוד, אך נשמעו טבעיות
לגמרי.**

מר טוד נהג בצורה מוזרה וקצת
באי-נוחות (כי המיטה עמדה בין
החלון ודלת חדר המיטות). הוא פתח
את החלון ושם את מרבית החבל על
האדן. את קצה החבל, עם וו בקצה
השאיר בידו.
טומי ברוק נחר חזק. מר טוד עמד
רגע והביט עליו, אחר כך עזב את
החדר.

טומי ברוק פתח את עיניו, הביט
בחבל וחייך. בחוץ נשמע רעש. טומי
ברוק עצם שוב את עיניו בחיפזון.
מר טוד יצא מדלת הבית ועבר סביב
אל הצד האחורי. בדרך נתקל
בחפירה של הארנבות. אילו רק ידע
מה יש שם בפנים, היה מתפנה
לטפל בכך מיד.
רגלו כמעט ודרכה על פטר ובנימין,
אך למזלם הוא חשב שזה עוד תעלול
של טומי ברוק.
הוא לקח את החבל מאדן החלון,
הקשיב רגע וקשר אותו לעץ.
טומי ברוק הציץ עליו בעין אחת. הוא
לא הבין את כוונתו.